

честитъ за дълго да се радва на тая слава.

Зарадъ обичната си жена Пушкинъ ималъ двубой съ сина на холандския консулъ въ Петербургъ и билъ смъртоносно раненъ съ куршумъ въ корема. Следъ два дена, на 29 януарий 1837 година, Пушкинъ за винаги се простилъ съ тоя свѣтъ...

Цѣла Русия оплакала своя незамѣнимъ поетъ...

Умрѣлъ Пушкинъ, както ще умратъ и всички хора, ала неговитѣ велики творения и днесъ, сто години следъ смъртта му, живѣятъ и ще живѣятъ вѣчно, защото въ тѣхъ сж възпѣти безсмъртната красота на свободата и великата обичъкъмъ хубавото и доброто.

Ранъ-Босилекъ

ЗЛАТНА РИБКА

Едно време покрай синьо море живѣлъ дѣдо съсъ своята баба. Трийсетъ и три години живѣли въ една вехта, схлу-

хвърлилъ, извадилъ я — тя съсъ тиня пълна. Втори пжтъ я дѣдо въ море хвърлилъ, изтеглилъ я — съ морска трева пълна. Трети пжтъ я дѣдо въ море хвърлилъ, измъкналъ я — въ нея златна рибка.

Златна рибка на дѣда се моли:

— Отпусти ме, дѣдо, да си ида! Откупъ давамъ каквото поискашъ.

Слушалъ дѣдо и се чудомъ чудилъ; трийсетъ и три години рибарувалъ, пръвъ пжтъ чувалъ риба да говори. Не посмѣлъ нищо да поиска.

Пустналъ дѣдо въ море златна рибка, съ милни думи милно я изпратилъ:

— Сбогомъ, рибке, сбогомъ златна рибке! Хай, иди си живо, поздраво!

пена колиба. Дѣдо ловилъ съ мрежа въ море риба. Баба пре-ла свойта тѣнка прежда.

Еднажъ дѣдо въ море мрежа